

Бѣше тъмна нощъ. Бѣлобродиятъ дърводѣлецъ Иосифъ водѣше своето кротко муле, а върху мулето яхаше Божията майка, силно притиснала до гърди рожбата си. Напреде имъ, по пжтеката, която се виеше презъ глухитѣ житни ниви, тичаше едно среброкрило ангелче съ звезда на челото да имъ свѣти.

Тѣй вървѣха цѣла нощъ бѣжанцитѣ отъ Витлиемъ. Тѣ отиваха въ Египетъ, кждето Иродъ не можеше да ги догони. На утрото, когато слънце позлати оросенитѣ ниви, старецътъ се обърна да види още единъ пжтъ Юдея, въздѣхна и кривна къмъ голѣмата сѣнчеста гора, която се изпрѣчи като облакъ напреде имъ. До пладне вървѣха между дърветата, по благоуханната трева, подиръ ангелчето. Умори се среброкрилото ангелче. Умори се и старецътъ Иосифъ. Почна да бърше челото си. Спрѣха да починатъ. Света Богородица

слѣзе отъ мулето и върза подъ едно яворово дърво Исусовата люлка. Мулето нагази тревата и захрупа, а дѣдо Иосифъ и ангелчето трѣгнаха да видятъ нѣма ли наблизу кладенче да накусятъ загорѣлитѣ си отъ жажда устни.

Света Богородица сложи въ люлката Божието чедо и го залюлѣ. Нѣжно наведе надъ люлката клони честитиятъ яворъ. Едно зелено щурче подскокна и кацна на клончето до главата на небесниятъ Синъ. Натъкми си цигулката и засвири звучна пѣсенъ. Детето трепна, широко отвори очи, дълго гледа какъ сръчно дребниятъ цигуларъ нарежда и полека притвори очи. Сънътъ кротко го цѣлуна по челото.

Заспа.

Съ прѣстъ на устнитѣ Света Богородица даде знакъ на щурчето да слѣзе отъ клончето и му пошѣпна: